נתקו לעשה. דמשמע כמוך זמנו בלא ילפה כדמרבינן (תמורה דף ז: ע"ש) מונדב לא ילפה מלא הניחו למחר זמנו וילפה דעל כרחך עשה זה לאו מעיקרא משמע שלא הפסח ולא מקחנה ולא הוי לאו הניתק לעשה מעיקרא משמע שלא הפסח ולא מקחנה ולא הוי לאו הניתק לעשה ולוקין עליו אבל כאן הלאו קודם לעשה שהלאו כמוך זמנו והעשה למחר זמנו: **מיבעי ליה לכדר' אפטוריקי.** ולאו לעשה למחר: **הא ביצד לילה.** שמיני כשעבר שניצי: **לקדושה.** מותר לקדשו משמשכה ואינו עובר משום כל מקדיש פסולים: **שני בלא תעשה.** דשמוטי מוך ולע"פ שמינו בכרת דלאו מתקבל נפניס הוא מ"מ בלא מעשה הוא הואיל ולאו למחר זמן ולאו דידיה מפרש בפרק בתרא דזבחים (דף קיד.) מלא מעשון ככל לאו למחר עושים וגו': **קמא מיקטל קטלה.** לר' שמעון דהא שחיטה שחיטה היא: **ואמר רבא** גרסינן: **לרבנן.** דלמרי שחיטה שחיטה לרווייה: **שני פסול ופטור.** מכרת דלא מתקבל נפניס הוא: **לרבי שמעון שניהם ענושין כרת.** קמא מקטל קטליה ושני מתקבל נפניס הוא ולענין שמוטי מוך לף על גב דשחיט לרווייה מיפייב לחפילו הכי שחיטה מייבית למגא: **אחד בחוץ. ופטור.** מכרת ובלאו לחודו ואת בנו מיירי הכא דגבי שמוטי מוך קאי והא פטור לא מיקטרך מלא מייתי מדי דאמר שני כשר. דקמא מיקטל קטליה ושני לאו למחר זמנו והעשה לרווייה הלכך לר' שמעון לימורא ליכא מלקות ליכא ומ"מ לאו מתקבל נפניס הוא שהרחמנן שנאמר ושרק הדם כנר קודם שחיטתו אל שני שחיטה לרווייה הוא כך שמעתי ורקיק לי מפי המרגלא שפך דקאמר הא ולפי שחיטה שני אינה לרווייה לכיון לחיסור חומו ואת בנו נוהג בקדשים הוא ליה שני ממוסר זמן ואין שחיטתו לרווייה ואין כאן התראה כלל וגרסינן ליה להאי מ"ט לאו אלא לגלות מילתא דלאו בר עונשין הוא ואת בנו נוהג בקדשים הוא ליה שני ממוסר זמן ואין שחיטתו לרווייה ואין ג